

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce

Jacob Forwarding s. r. o., IČO 26414708
se sídlem Losiná 299, Nezvěstice
zastoupený advokátem Mgr. Ivem Žižkovským
se sídlem Martinská 319/10, Plzeň

proti
žalovanému

Generální ředitelství cel
se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, č. j. 8271-2/2014-900000-304.7

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014, č. j. 8271-2/2014-900000-304.7, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 10. 1. 2014, č. j. 1905-3/2014-510000-61 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), kterým celní úřad rozhodl o zajištění neznačeného lihu – 73 ks lihovin ve spotřebitelském balení v celkovém objemu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

47,8 l. Celní úřad během místního šetření dne 8. 1. 2014 v provozovně žalobce Absintherie, na adrese Jilská 7, Praha 1, zjistil, že uvedené lihoviny nebyly značeny kontrolní páskou vůbec nebo měly kontrolní pásku poškozenou, protože se jednalo o neznačený líh ve smyslu § 15 odst. 2 písm. a) zákona č. 307/2013 Sb., o povinném značení lihu (dále jen „lihový zákon“). Celní úřad proto lihoviny dle § 58 odst. 3 lihového zákona zajistil a následně zajištění osvědčil vydáním rozhodnutí I. stupně.

2. Žalovaný nepřisvědčil námitkám žalobce, že zajištěné lihoviny tvořily součást muzejní expozice a že byly ve výhradním vlastnictví P. V., který je do provozovny žalobce zapůjčil. Pokud žalobce nakládal s takovým množstvím lihovin, dopadala na něj dle § 15 odst. 1 a § 15 odst. 2 písm. a) lihového zákona povinnost lihoviny řádně označit. Přitom nebyly splněny podmínky pro výjimku dle § 11 ve spojení s § 9 odst. 4 lihového zákona, neboť lihoviny byly skladovány v množství zjevně přesahujícím osobní spotřebu. Žalovaný dále poukázal na předběžný charakter vydaných rozhodnutí a uvedl, že veškeré skutečnosti budou postaveny najisto až v navazujícím řízení o správním deliktu. Zároveň poukázal na skutečnost, že muzejní sbírka byla jen souborem nejvýše několik let starých lihovin, P. V. byl jako majitel sbírky současně jednatelem a společníkem žalobce, dohoda o zápůjčce lihovin byla co do předmětu neurčitá, lihoviny v expozici nebyly zabezpečeny a některé z nich byly otevřené.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 9. 6. 2014 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí. Žalobce uvádí, že zajištěné lihoviny byly vystaveny ve vitríně, ve které byla umístěna cedule formátu A4 s nápisem „*vystavené exempláře jsou neprodejné vzorky a slouží jen jako součást expozice*“. Tato expozice je součástí soukromé sbírky pana V., který je do provozovny zapůjčil, což doložil dohodou o zápůjčce sbírky ze dne 1. 8. 2012. Provozovna není zaměřena jen na prodej a rozlévání lihovin, ale slouží také jako muzejní expozice vystavující rozličné druhy absintů.
4. Žalobce namítá, že nebyl správním orgánem předvolán k ústnímu projednání, aby se mohl vyjádřit k věci. Dále uvádí, že popis zajištěných výrobků dle § 42 o SPD (pravděpodobně myšlen zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních), které byly umístěny v expozici provozovny, byly označeny jako „*V. sbírka*“, ale jednotlivé výrobky byly zapůjčeny do této sbírky soukromými osobami. Žalobce je schopen podle protokolu č. j. 10905/2014-510000-61 doložit, že každá lihovina byla vnesena do této expozice od soukromých osob na základě smluv a pan P. V. je pouze osoba, která spravuje tuto sbírku zapůjčených exponátů po dobu platnosti těchto smluv. Sám pan V. vlastní pouze několik málo exponátů, které zdaleka nepřesahují 10 l lihoviny. Výrobky v expozici nejsou vůbec ve vlastnictví žalobce.
5. Žalobce namítá, že správní orgán neprovedl žádné dokazování a rozhodl pouze na základě místního šetření, protože celou věc chybně posoudil. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání.
6. Ve vyjádření ze dne 17. 9. 2014 žalovaný osvětlil průběh místního šetření i předchozího řízení. Zároveň vyjádřil domněnku, že žaloba je neurčitá, neboť na základě místního šetření byla vydána 2 rozhodnutí o zajištění lihu, následně 2 odvolací rozhodnutí, a z žaloby nebylo zřejmé, kterou z linií žalobce napadl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Usnesením ze dne 4. 12. 2017, č. j. 5Af 29/2014-36, vyzval soud žalobce k upřesnění, které správní rozhodnutí žalobou napadl. Žalobce v odpovědi ze dne 8. 12. 2017 vyjasnil, že napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, č. j. 8271-2/2014-900000-304.7.

III.

Posouzení žaloby

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Dne 15. 12. 2017 proběhlo u zdejšího soudu jednání, při kterém obě strany setrvaly na svých dosavadních návrzích i argumentech. Žalobce zdůraznil, že navazující řízení o správním deliktu, ačkoli trvá několik let, dosud nebylo ukončeno a příslušné lihoviny tak nadále zůstávají zajištěny. Žalovaný vyzdvihl, že stěžejní pro nynější řízení je jenom to, zda příslušné lihoviny byly označeny kontrolními páskami, přičemž jiné okolnosti (např. zda byla dodržena hranice 10 litrů pro vlastní potřebu) se hodnotí až v návazném řízení o správním deliktu; pro povinnost označování lihu je nerozhodné, zda se jedná o muzejní kousky.
10. Žaloba není důvodná.
11. Ze správních spisů zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:
12. Z protokolu ze dne 8. 1. 2014, č. j. 1905/2014-510000-61, vyhotoveného Celním úřadem pro hlavní město Prahu zejména vyplývá, že celní úřad provedl uvedeného dne místní šetření v provozovně žalobce Absintherie, Jilská 7, Praha 1. Celní úřad popsal prostory provozovny, v níž docházelo k prodeji i míchání alkoholických a nealkoholických nápojů. Dále popsal nález 5 pater dřevěných polic, kde byly umístěny lihoviny různých druhů – některé byly uzavřené a opatřené kontrolními páskami, některé byly otevřené a měly porušenou kontrolní pásku, některé byly otevřené a nebyly označeny kontrolní páskou. U lihovin byla umístěna cedulka formátu A4 s nápisem „*Vystavené exempláře jsou neprodejné vzorky a slouží jako součást expozice*“. Manažer prodejny uvedl, že se jedná o soukromou sbírku pana V., který ji provozovně zapůjčil, což doložil dohodou o zápůjčce sbírky ze dne 1. 8. 2012. Celní úřad zjistil na základě předložených dokladů o zdanění jednotlivých výrobků, že u 21 ks výrobků, celkem 13,2 l, nebylo prokázáno zdanění. Zároveň celní úřad zjistil u 73 ks výrobků, celkem 47,8 l, že nebyly správně označeny. Celní úřad tak provedl zajištění vybraných výrobků dle § 42 odst. 2 písm. a) a odst. 3 zákona o spotřebních daních a dle § 58 odst. 3 lihového zákona.
13. V odvolání ze dne 17. 1. 2014 proti rozhodnutí I. stupně žalobce uvedl, že výrobky zajištěné celním úřadem jsou výhradně v soukromém vlastnictví P. V., což bylo doloženo smlouvou o zápůjčce. Zboží v provozovně bylo zřejmě odděleno od prodávaného zboží. Pracovníci prodejny jsou poučeni, že zboží je neprodejné. Některé výrobky byly otevřené a načaté z toho důvodu, že majitel sbírky má zájem na tom, aby mohl poskytnout informaci o chuti výrobku, protože sbírka je muzejní a mnoho turistů navštěvuje provozovnu i z tohoto důvodu. Některé výrobky měly poškozenou kontrolní pásku nebo neměly žádnou pásku z toho důvodu, že majitel sbírky je nakupoval jak v České republice (s kontrolní páskou), tak v zahraničí (bez kontrolní pásky).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

14. Předmětem sporu je posouzení otázky, zda byly splněny podmínky § 58 odst. 3 písm. a) lihového zákona k tomu, aby mohl celní úřad zajistit lihoviny, které nesplňovaly svým označením podmínky lihového zákona a jež odhalil v rámci místního šetření dne 8. 1. 2014 v provozovně žalobce Absintherie na adrese Jilská 7, Praha 1.
15. Podle § 9 odst. 4 lihového zákona *lihem dováženým nebo vyváženým pro osobní potřebu fyzické osoby nebo pro vlastní vnitřní potřebu právnické osoby anebo podnikající fyzické osoby se pro účely tohoto zákona rozumí líh dovážený nebo vyvážený pro osobní potřebu fyzické osoby nebo pro vlastní vnitřní potřebu právnické osoby anebo podnikající fyzické osoby obsažený ve výrobcích, jejichž celkový objem nepřesahuje 10 litrů.*
16. Podle § 10 odst. 1 lihového zákona *vyrobený nebo dovezený líh ve spotřebitelském balení musí být nejpozději v okamžiku jeho uvedení do volného daňového oběhu označen kontrolní páskou.*
17. Podle § 11 písm. e) lihového zákona *povinnost značit líh se nevztahuje na líh, který je dovážen pro osobní potřebu fyzické osoby.*
18. Podle § 58 odst. 3 písm. a) lihového zákona *správce daně nebo jiný orgán příslušný k prověřování plnění povinností při značení lihu nebo při nakládání s lihem zajistí neznačený líh.*
19. Soud si je vědom skutečnosti, že celní úřad na základě výše uvedeného místního šetření vydal dvě rozhodnutí: (i) rozhodnutím ze dne 10. 1. 2014, č. j. 1905-2/2014-510000-61, rozhodl celní úřad v kontextu zákona o spotřebních daních o zajištění 21 ks lahví (13, 2 l lihovin), přičemž o odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014, č. j. 8271-4/2014-900000-304.7 (první linie případu); (ii) rozhodnutím ze dne 10. 1. 2014, č. j. 1905-3/2014-510000-61, rozhodl celní úřad v kontextu lihového zákona o zajištění 73 ks lahví (47,8 l lihovin), přičemž o odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodlo žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2014, č. j. 8271-2/2014-900000-304.7 (druhá linie případu). Vzhledem k tomu, že žalobce v nynějším soudním řízení napadl pouze druhou linii, rozhodnutí vydaná v první linii i související argumentace jsou v nyní posuzovaném případě bezpředmětné.
20. Žalobce předně namítá, že v době, kdy rozhodoval správní orgán, nebyl předvolán k ústnímu projednání, aby se mohl vyjádřit ke všem potřebným skutečnostem. Správní orgán tak neprovedl řádné dokazování a věc špatně posoudil.
21. Soud konstatuje, že žalobcova námitka je vysoce obecná a není z ní zřejmé, jakým způsobem mělo konkrétně dojít k omezení žalobcových procesních či hmotných práv, jaké důkazní prostředky žalobce nestihl uplatnit a proč měly správní úřady pochybit, pokud věc ústně neprojednaly. Ze správního spisu rovněž není zřejmé, že by se žalobce ústního jednání v řízení jakkoli dovolával.
22. Soud dále uvádí, že § 58 odst. 3 lihového zákona zakládá správním orgánům pravomoc k bezprostřední intervenci (zajištění lihu) ve stanovených případech. S ohledem na skutečnost, že se jedná o zajišťovací institut, který správní orgány aplikují bezodkladně po učinění kvalifikovaných skutkových zjištění, je rozsah dokazování či potřeba věc ústně projednávat omezena tím, že by při jakémkoli prodlení mohlo dojít ke zmaření účelu tohoto institutu. Soud vedle toho doplňuje, že zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, podle kterého celní úřad dle § 2 odst. 2 lihového zákona postupoval, nestanovuje ústní jednání jako obligatorní součást jednotlivých daňových procesů (srov. též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, č. j. 47 Af 18/2012-27). Případné nařízení ústního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jednání záviselo na správních orgánech, které by k němu měly přistoupit tehdy, pokud by v rámci něho bylo prováděno dokazování nebo pokud pomohlo by objasnit lépe skutkový stav či odstranit určité rozpory. Soud takové důvody pro nařízení ústního jednání v posuzovaném případě neshledal, ani žalobce neuvedl žádné argumenty, proč ústní jednání mělo být nařízeno. Nadto je pochybné, zda vůbec pojmově přichází v úvahu v takovýchto typech případů ústní jednání konat, neboť jedinou podmínkou, kterou § 58 odst. 3 písm. a) lihového zákona pro zajištění stanoví, je, že se jedná o neznačený lih, což je jev patrný na první pohled již při místním šetření a není dále co dokazovat. Vedle toho příslušnému orgánu zákon neposkytuje možnost správního uvážení ohledně zajištění neznačeného lihu. K tomu lze velmi ilustrativně připomenout důvodovou zprávu k lihovému zákonu, která k jeho § 58 praví: *Pokud jde o zajištění, uvedené ustanovení normuje obligatorní užití tohoto institutu v případě vybraných věcí (zejména neznačeného lihu).*

23. K právě uvedenému soud dodává, že z protokolu celního úřadu ze dne 8. 1. 2014, č. j. 1905/2014-510000-61, zjistil, že se jedná o podrobný záznam místního šetření, a protokol obsahuje konkrétní skutková zjištění, na základě nichž celní úřad aplikoval § 58 odst. 3 lihového zákona. Celní úřad objevil v provozovně žalobce lihoviny, které nesplňovaly podmínky povinného označení lihu (§ 10 lihového zákona) a zároveň byly v provozovně v takovém objemu (47,8 l), že zjevně nemohly splňovat výjimku stanovenou pro lihoviny v množství určeném pro osobní potřebu [§ 9 odst. 4 ve spojení s § 11 písm. e) lihového zákona]. Soud shledal, že výstupy místního šetření byly dostatečným podkladem pro zajištění lihovin a vydání příslušného rozhodnutí I. stupně. V odvolání ze dne 17. 1. 2014 žalobce tato skutková zjištění nezpochybnil, s jeho námitkami se žalovaný se řádně vypořádal.
24. Žalobce dále namítá, že výrobky byly sice označeny jako „V. sbírka“, ale jednotlivé výrobky byly zapůjčeny do této sbírky soukromými osobami. Sám pan V. vlastní pouze několik málo exponátů, které zdaleka nepřesahují 10 l lihovin.
25. Soud opětovně konstatuje, že zákon jako jedinou podmínku pro obligatorní zajištění konstruuje zjištění neoznačeného lihu; žádné množstevní omezení v této souvislosti neupravuje. Žalobcův argument o nedosažení 10 l lihovin je tak zcela bez významu. Pro úplnost a nad rámec vlastních rozhodovacích důvodů však soud i tuto námitku vypořádává. Přitom předně poukazuje na obsah odvolání ze dne 17. 1. 2014, v němž žalobce uvedl, že „[z]boží zajištěné celním úřadem je výhradně v soukromém vlastnictví P. V., narozeného ..., bytem Č. 185, Š., jak bylo doloženo smlouvou o zápůjčce z 1. 8. 2012“. Pokud žalobce nyní v řízení před soudem odlišně tvrdí, že pan V. vlastnil méně než 10 l lihovin a že zbytek zapůjčily žalobci jiné soukromé osoby, považuje soud takové sdělení za účelové ve snaze vyhnout se zajištění lihovin.
26. Soud dále zjistil z obchodního rejstříku, že pan V. je jednatelem a společníkem žalobce s obchodním podílem ve výši 32,5 %. Ačkoli právnické osoby jsou právní subjekty svého druhu (*sui generis*), nejsou z povahy věci zcela odděleny od fyzických osob, které tvoří jejich personální substrát, vlastní je nebo jejich jménem jednají. Kontraktace mezi společnostmi s ručením omezeným a osobou, která je jejím jednatelem a společníkem, proto vždy vzbuzuje pozornost ohledně smyslu a ekonomického účelu takových obchodů.
27. Soud považuje za pochybný konstrukt, pokud pan V. ve svém postavení k žalobci zapůjčil svoji soukromou sbírku lihovin do provozovny žalobce za situace, kdy tato provozovna je prodejnou lihovin i barem. Pokud zapůjčené lihoviny nebyly podle kontrolních zjištění

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

zřetelně odlišeny od prodejních výrobků a některé „muzejní exponáty“ značily, že byly v rámci provozu užívány návštěvníky, což žalobce sám potvrdil v jím podaném odvolání, jedná se fakticky spíše o rozšíření sortimentu provozovny lihovinami, které nesplňovaly požadavky lihového zákona nebo nebyly zdaněny podle zákona o spotřebních daních, než o muzejní expozici. Zájem pana V. jako majitele sbírky *poskytovat turistům informaci o chuti jednotlivých muzejních exponátů* se přímo setkává s jeho zájmem společníka a jednatele žalobce na dobrém obchodním výsledku společnosti. Takový zájem je sice legitimní, ale způsoby jeho naplňování nesmí porušovat nebo obcházet veřejnoprávní normy, které vymezují povinnosti k nakládání s lihovinami nebo k jejich zdanění. Nadto je třeba připomenout, že § 9 odst. 4 lihového zákona stanoví výjimkou z povinnosti značení lihu, jedná-li se o líh *pro osobní potřebu fyzické osoby nebo pro vlastní vnitřní potřebu právnické osoby anebo podnikající fyzické osoby obsažený ve výrobcích, jejichž celkový objem nepřesahuje 10 litrů*. Za situace, kdy žalobce v odvolání ve správním řízení sám uváděl, že lihoviny ze sbírky poskytuje návštěvníkům pro informaci o chuti výrobku, nelze vůbec uvažovat o vlastní vnitřní potřebě žalobce a 10litrová množstevní tolerance se nemůže uplatnit.

28. Závěrem soud jen okrajově poukazuje na skutečnost, že žalobce na svých stránkách přímo nabízí možnost koupit některé „muzejní exponáty“ (O nás. Absintherie [online]. [cit. 11. 12. 2017]. Dostupné z: <http://www.absintherie.cz/cs#about>), což jen dokresluje výše popsaná zjištění správních orgánů:

„Absintherie není jen bar, ale také absintové muzeum. Jsme jedni z největších sběratelů absintu a předmětů s ním spojených ve střední Evropě. Najdete zde cca 250 různých lahví absintu z celého světa. Některé exponáty jsou na prodej, ale většina lahví už není k dostání na trhu a můžete si je prohlédnout pouze v naší Absintherii. Dále zde vystavujeme i fontány, speciální sklo, síta a další pomůcky, které se používají při servírování absintu.“

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. prosince 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.